בב:

התם לחנניא דלא מייתר

אפי׳ תימא רבי יונתו דאמר מערביו

שאני הכא דכתיב אחת הא מסקינן

התם תניא דלא כשינויין וי"ל דנהי

דרבי יונתן סבר ולקח מדם הפר

ס) נכקמן כג. זבחים פא.
 סמורה ה:], כ) נלקמן כג:
 וש"כן, ג) ל"ק מ"ז, ד) נ"א
 לאו עולין נינהו ומבטלי אהדדי

וגיר' ל"ק חולין נינהו ומבטלי, ב) האב היינו חנניא ולחנניא

לא בעי או לחלה דמסהי׳ התם

כו'. ל"ק, ו) דמי והתם. ל"ק, 1) למדם הפר ומדם השעיר

אי מדרחיד וי"ו כו' והחי זסר כאן ועי' יומא דף נז ע"ב זום' ד"ה תניא כו' דמתרנו

שם, ח) אחד שוגג ואחד מויד לא יעלו. צ"ק, עו) [וע"ש חום" ד"ה שנין, י) מינו נמי. צ"ק, כ) והוי כדבר לח. צ"ק, ל) דשאור של חולין. צ"ק, מ) מתערב. צ"ק, כ) מניא

מ) ממערב. צ'יק, ל) מניא מספת בליק, כ) אלינן והוה. ליק, ט) למירון ראשון דר"מ דהריא, צ'יק, ט) לענון משהו. ליק, ל) אלא לר"י. צ'יק, ש) דידיה והכי, צ'יק, מ"א, ש) דידיה והכי, צ'יק, מ"א, מ"א, א) שאם שברום. צ'יק, ל'יק, ג' ושמורה. צ'יק,

מין

שימה מקובצת במנחת כהנים נמחק: ג) מאי הוי מין במינו הוא. שמן עבה י ושמן רכה המתערב עמו ולא בטיל וא״ת מה בכך מ״מ . איכא נמי סולת העבה דהוי שאינו מינו הוא בולע משמז רכה ומתבטל הוא בתוכו
ויי"ל דס"ד דמקשה כיון
דאיירי דאיכא סולת ושמן
הטלת מתערב עם הסולת
הטלת מתערב עם הסולת
מין במינו הוא ומשני קסבר
רבי יהודה כדי ומיהו אכתי
קשה למה ליה לשנויי קסבר
י יהודה כדי מישוני קסבר
י יהודה כדי מישוני קסבר
" יהודה כדי מישוני היה יהי
" יהודה כדי לישוני הכי מי י, ר' יהודה כו' לישני הכי מי סברת סולת בלע מסולת דוקא ושמן משמן דוקא לא שמן בלע נמי סולת וסולת בלע נמי שמן וע״ק דלישנא בלע נמי שמן וע"ק דלישנא
דמתניתין נמי משמע הכי
דקתני והן בולעות זו מזו
משמע שהן בולעות
בתערובות שמן מסולת נמי
לכך נראה להר"מ דלעולם
ייע המקשה דסולת עבה בלע נמי שמן הרכה ומ"מ השיב ליה מין במינו לפי שאין כל פורתא ופורתא מסולת העבה דלא בלע משמנה והלכך אותו שמן של בלילות העבה מציל על של בלילות העבה מציל על
יתרון שמן הרכה המתערם
בעבה לבלתי התבטל משום
דלגבי אותו שמן הוי מין
במינו ואי משום הסולת
העבה מ"מ אינו מתבטל
מתוכו כיון שאינו לבדו וליכא פורתא ופורתא ממנה דלא בלע משמן הבלילה ואידי ואידי סולת בלול הוא ומשני דאדרבה סילק מינו ומשני דאררבה סילק מינו
שוהו שמן העבה כמי שאינו
וחשוב כאילו נשאר סולת
העבה לבדו הלכך אותו
העל יתרון השמן הרכה הנבלע
מיל יתרון השמן הרכה הנבלע
דו רמבטלה. תו"חה
דו בחבחים לאו עולין נינהו
דו דובחים לאו עולין נינהו
דוהא חד מיניה חוליו דהא חד מיניה חולין (ונתערב) [אבל נתערב]

קומץ נדבה במנחת נסכים . דקומץ נדבה נמי עולין נינהו

. ולא: סן דמי וי״ל דהתם:

ו) ומיהו. עי׳ תוס׳ (יומא דף נז ע״ב): ז) תדע דהא דאמר

. דאין: א) כוותיה דר' יוחנן:

יכ) דהתם סבירא להו כרבנן:

יג) התרומה ורביעי מהיין שבכוס של חולין תשעה

מבאו דעודין שאין מבשרון זה את זה. וא"ת תיפוק ליה מקום דאין מלות מבטלות זו את זו כדאמריטן בערבי פסחים (דף קטו) גבי הלל או ולקטו כג. זכחים פא. שהיה כורך פסח ומלה ומרור וכן בפ' התערובות (ובחים עט.) פליג ר' אלעזר אר' שמעון בן לקיש בההיא דפיגול ונותר וטמא שבללן וקאמר שאין מבטלין זה את זה ומייתי ראייה מדהלל ושמא לגבי אכילה שאני: ורבר יהודה סבר פכאו לפין בפיגו שאיגו בשל. וא"מ היכי מסיק רבי יוחנן דטעמא דרבי יהודה מהא קרא הא מסקינן בפרק אומו ואת בנו (חולין עט.) דרבי יהודה ספוקי מספקא ליה אי חוששין לורע האב או לא ומאן דאמר חוששין לזרע

האב הי לא בעי אותו לחלק דמסקינן מכאן לעולין כו'. והני דמים דמתני' דובחי' ם מכאן ⁰לעולין שאין מבמלין זה את זה ורבי ליה אוחו ר] ד) עולין נינהו ולא מבטלי אהדדי: יהודה סבר מכאן למין יסבמינו שאינו במל רבנן סברי מכאן לעולין שאין מבמלין זה קסבר דלחלק לא נריך קרא דסבר לה כרבי יונתן וביומא פרק הוליאו לו את זה ודלמא משום דמין במינו הוא אי אשמעינן מין במינו ולא אשמעינן (דף מ:) אמרינן רבי יאשיה ורבי יונתן עולין כדקא אמרת השתא דאשמעינן עולין משום דעולין ודלמא עד דאיכא חד אמר מערבין וחד אמר אין במינו ועולין קשיא ור' יהודה סבר מכאן למין במינו שאינו במל מערבין ואמרינן תסתיים דר' יאשיה דאמר מערבין דאע"ג דלא כתיב ודלמא משום דעולין הוא אי אשמעינן עולין מין בשאינו מינו יחדו כמאן דכתיב דמי ואע"ג דדחינן

כדקאמרת השתא דאשמעינן מין במינו משום דמין במינו הוא ודילמא עד ראיכא מין במינו ועולין קשיא: תנן רבי יהודה אומר פּ (במנחת כהנים) במנחת כהן משיח ובמנחת נסכים פסולה שזו בלילתה עבה וזו בלילתה רכה והן בולעות זו מזו וכי בולעות זו מזו יו מה הוי מין במינו הוא

מוסף רש"י מכאן לעולין שאין מבטלין זא"ז. ואפילו אחד מרובה על חבירו לא בטל המיעוט (זבחים פא.).

ומדם השעיר זה בפני עלמו וזה בפני עלמו ולא דריש אחת כ" יהודה אחת בשנה דריש וקסבר דמערבין וא"ת ור' יונתן נהי דלא דריש אחת הוה לן למימר כיון דכתיב ומדם כמאן דכתיב יחדו דמי כדאשכחן בפ' שתי מדות (לקמן ל:) דדריש ר' יונתן או מן הלאן לומר רלה אחד מביא רלה שנים מביא משום דכתיב באידך קרא ומן הצאן כמאן דכתיב יחדו דמי 🗖 🛈 (ויש לומר) דהתם פירש בקונט׳ דדריש מדשני קרא בדיבוריה דכתיב מן הבקר ומן הצאן ומיהו ין אין זה כל כך שינוי דלא הוה מלי למכתב ומן הבקר דתרוייהו לפרושי מן הבהמה קאתי ודמיא מן הבקר ומן הלאן "י לדם הפר ולדם השעיר האי דכתיב וי"ו לאוסופי הכא נמי וי"ו לאוסופי וא"ח ומאן דאמר אין מערבין מנא ליה עולין ומין במינו וי"ל דנפקא להו מדכתיב דם דם כדאיתא בזבחים בפ' התערובות (דף פא. וע"ש חו' ד"ה תנאי) וא"ת בפרק הניזקין (גיטין נד:) גבי ערלה וכלאי הכרם קאתר רבי יהודה נפלו אגוזי פרך ונתפלעו ® בשוגג יעלו במזיד לא יעלו והתם מין במינו הוא ומשמע התם מדאורייתא ברובא בטיל אלא משום דקנים כדאמרינן התם וכל תרומה נמי מודה ר' יהודה דעולה באחד ומאה כדמוכח בפרק נוטל (שבת קמב.) דקאמר ר' יהודה מעלין את המדומע באחד ומאה וי"ל דדבר לח המחערב יפה בכל שהוא אבל דבר יבש בטיל שפיר ולא גרסיטן בגיטין (דף נד:) נפלו לגח ונחפלעו דלא מיירי בלח אלא ביבש והא דקאמר בחולין (דף ק.) דחתיכה אחת אוסרת כל החתיכות שהן מינה טעם המתערב כלח דמי ובסוף מסכת בילה (דף לה:) דאמרי? חיטין בחיטין נמי נהי דלרבי יהודה לא בטיל לרבנן מבטיל בטיל בחים מתחשרב יפה וכלח דמי אבל חיטין בחיטין עלתן בטלי חדע דהא דאמר ז! חיטין ושעורין בקמח מיירי שמתערב דאי כברייתם כיון דמינכרי לא בטלי וכענין זה מפרש ר"ת דהא דאמר ר' יוחנן בסוף מסכת ע"ו (דף עג:) ש) שתי כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שמוגן ונתערבו זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו דקשיא ליה כיון דתרומה עולה בק"א אם כן " מין במינו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא שמע מינה דבמינו במשהו והא דאמר רבי יוחנן התם דכל איסורים שבחורה במינן בנותן טעם חוץ מטבל ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דבכלל טבל הוא וחד טעמא לתרווייהו דמפרש החם טעמא דטבל דכהיתירו כך איסורו דחיטה אחת פוטרת את הכרי והוא הדין תרומה כעלייתה כך איסורה ובכל דוכתי דתרומה עולה באחד ומאה בדבר יבש ומתניתין דשתי מנחות שלא נקמנו דלא מבטלי ליה שיריים לטיבלא דמוקמי לקמן כר' יהודה במנחת סולת איירי שמתערב לגמרי י) בדבר לח ולא במאפה תנור ומחבת ומרחשת וההיא דלקמן דנבילה בשחוטה בשנימוחה והרב רבינו יום טוב מפלנייו הקשה לרבינו מם מההיא דפסחים (דף כ:) דחבים של מרומה שנשברה בגם העליונה ותחתיה חולין טמאין דאמרינן המם (דף כא.) דאם נפלה למאה חולין דברי הכל חרד וחטמא אלמא אפי׳ דבר לח עולה באחד ומאה ונראה שכמו כן היה יכול להקשוח מההיא 🗘 של שאור ושל חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לח מי ומתערב יתר ממנו ועוד דו 🗅 במס׳ תרומות פרק סאה תרומה בחוספתא לוג יין צלול שכפל לחוך מאה לוגין עכורין יעלה וחזר בו ר"ת דודאי אין חילוק בין לח ליבש וחירץ דהא דתרומה עולה באחד ומאה בנפלה לחוך חולין מחוקנין דאי אפשר למבטל דהיינו החולין ליעשות כבטל דהיינו התרומה וההיא דשני כוסות אחד של תרומה ואחד של חולין בחולין שאינם מתוקנין דאפשר להו ליעשות תרומה וסבר לה ר" יוחנן כמ"ד לקמן בתר מבטל 🕫 אזלי רבכן והוה ליה מין במינו וההיא דפסחים (גם זה שם) לא קשיא אף למ״ד בתר בטל אזלינן דמשקים לכי מסרחי אין שם משקה עליהן ולא אפשר לה לתרומה שתיעשה חולין וא״ת וטבל במינו במשהו היכי משכחת לה הא אי אפשר למבטל דהיינו החולין שיעשו טבל וו"ל שנפל טבול לתרומה בטבל שאינו טבול לתרומה דהוי מין במינו כיון דשם טבל על שניהם אי נמי טבל שראה פני הבית בטבל שלא ראה פני הבית אי נמי אפילו נפל לחולין מחוקנין ובעודה לתרומה ביד בעלים דאפשר לאיתשולי עלה והשתא דאתינן להכי איכא לאוקומי אותה דשני כוסות בחולין מתוקנין כגון דתרומה ביד בעלים וההיא דפסחים בתרומה ביד כהן ועוד יש ליישב ש מי 'ראשון דר"ת וההיא דפסחים כר' חייא דלקמן דאית ליה לר' יהודה גבילה ושחוטה בטילות זו את זו ולהכי חשיב החם מין בשאינו מינו 🗈 🕫 במשהו ואע"פ שחשובין מין ומינו לענין אחד ומאה דלא סגי להו בששים אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דהכי נמי מוכח לקמן דלאו כולי עלמא אית להו דר׳ חייא והך משנה דאין דם מבטל דם פירש בקונטרס לקמן דלרב חסדא דאויל בתר מבטל הויא דלא כרבי חייא ואפי׳ לר׳ חנינא דאויל בתר בטל נראה דאיכא טובא דההיא דאין רוק מבטל רוק ואין חי רגלים מבטל מי רגלים וגבי דם כיסוי (חולין דף פו:) שנתערב בדם בהמה דא"ר יהודה אין דם מבטל דם כולהו אי אפשר לזה להיות כזה אפי" לר' חנינא דלא דמי לדם קדשים דאיפשר להיות כחולין כמו שפי׳ הקונטרס לקמן (דף כג:) דכשילין לילה אחד ילאו מקדושתן כחולין וכל סתמת דהש"ס לרב מסדא דלא כר׳ מייא דאמר בפרק גיד הנשה (שם ק.) חמיכה עצמה נעשית נכילה ואוסרת כל החתיכות לר' יהודה וגבי זרוע בשילה דקאמר לא נצרכה לי לרבי יהודה דקאמר מין במינו לא בטיל וגבי ציר דקא״ר יהודה שיעורה במאמים ופריך דהא אמר ר׳ יהודה מין במינו לא בטיל ומשני כו׳ וההיא דבינה דמין במינו "א לרבי יהודה ודם מבוסה דאמר בנדה (דף עא.) דאמר אין דם מבטל דם לרבי יהודה ואפי׳ לר׳ חנינא אייע דגראה שיש מהגך שהבאמי דלא כרבי חייא ועוד יש ליישב מירוך ר״מ שמחלק בין לח ליפש ולא קשה 🎙 ההיא דפסחים (דף כא) לרבי יוסנן דלאו אליבא דכ"ע קאמר טבל ויין נסך במשהו דמודה רבי יוסנן דלרבנן ד' (דרבי יהודה) בנותן טעם אלא רבי יוחנן סבר כרבנן בשאר איסורי וכרבי יהודה בעבל ויין נסך וכן ברייתא דתניא כוותיה יאן והשתא ההיא דפסחים (ב"ו שם) כרבנן דמין במינו בטיל בכל מקום והשתא איכא שלשה מחלוקת של חנאים בדבר דהא חניא כוותיה דרבי יוחנן והדחניא בפ' הנודר מן הירק (נדרים נת. ע"ש) כלל אמר ר"ש כל דבר שיש לו מתירין כו׳ אמרו לו הרי שביעית שאין לה מתירין ותנן השביעית אוסרת כל שהוא במינה אמר להם לא אמרו שביעית במינה אלא לביעור אבל לאכילה לא לא מצי למיפרך מטבל ויין נסך דהתם סבירא ^{ב]} כרבנן דכל איסורין בטלין אפי׳ מין במינו והשתא ניחא הא דתניא בתוספתא יין נסך שנפל על גבי ענבים ידיחם על גבי יין יקלף את היין והשאר מותר אע״פ שאי אפשר שלא ישאר שם משהו יין אבל קשים מההים דתנים בחום׳ דטבול יום גבי חבית שניקבה בין מפיה בין מצידיה בין משוליה טמחה רבי יהודה אומר מפיה ומשוליה טמאה מפיה מפני שמשקה מחמיך לחוך ידו משוליה מפני שהמשקה גרוד על גבי ידו מן הלדדין יעלה באחד ומאה והרב רבינו ילחק מירן הא דידיה הא דרביה בפרק התערובות (זבמים עט.) אמר רבי יהודה משום רבן גמליאל אין דם מבטל דם וההיא דהניזקין (גיטין נד:) ש ראיה והכי משני אביי בפ' התערובות (שם דף עמ:) אבל קשיא דרבא פליג התם עליה ויש עוד לפרש דההיא דשני כוסות של היין של חולין שי רחים והפי משל מוכ" לפי המערוכות (שם דף עחי) מלה קשים זרכת של חולין ומים 6) שבכום של תרומה שלשה חלקים מים ובכום של חולין מים חלקים מים ובכום של חולין ממשים ושבעה חלקים מים כנגד התרומה "ב" של של חולין ממשים ושבעה חלקים מים כנגד התרומה "ב" בי ושליש מהיין שבכום של חולין י"ע מאותן חלקים הרי בין כל המים והיין של חולין אין עולין אלא לשבעים וחשעה חלקים כנגד התרומה וגם אם יהיה מזוג שני חלקים מים ואחד יין אין בין יין של חולין של חלים מוכי החלקים בנגד התרומה וגם אם יהיה מזוג שני חלקים מים ואחד יין אין בין יין של חולין והמים מאה חלקים כנגד התרומה לכן אין יכול היין של חולין להלטרף עם המים כי ביטול אינו אלא במאה והרי אין מאה בין הכל כי מזג כום התרומה שני חלקים ומי הכום של חולין ממשים ושמנה חלקים ואם כן היין של חולין עשרים וחשעה חלקים הכל כי מזג כום התרומה שני חלקים ואם יותר הפילו יש מאה בין הכל יש לומר דשמא לא יצטרפו המים למאה והיין לששים: